

■ Άπο τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

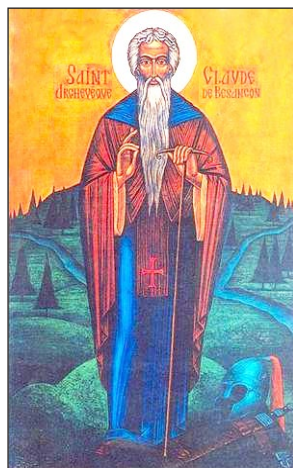
Ὁ Ἅγιος Κλαύδιος, Ἐπίσκοπος τῆς Μπεζανσὸν † 6η Ἰουνίου 699

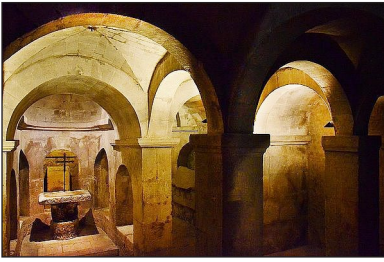
Υἱὸς τοῦ Διοικητῆ τῆς Μπεζανσὸν (Besançon), ὁ Ἅγιος Κλαύδιος γεννήθηκε τὸ 607. Παρὰ τὸ ὅτι ἀνατράφηκε παιδιόθεν μὲ ἀναγνώσματα τῶν Βίων τῶν Ἁγίων, τὸν προώριζαν γιὰ στρατιωτικὴ σταδιοδρομία.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι περίπου ἐτῶν ἐγκατέλειπε τὸν ἐπίγειο στρατὸ γιὰ νὰ συνταχθῆ μὲ τὶς ἅγιες στρατιές τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔγινε δεκτὸς μεταξὺ τῶν Κληρικῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Μπεζανσὸν, οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν ὡς Κοινόβιον, σύμφωνα μὲ τὸν *Κανονισμό*, τὸν ὁποῖον μόλις εἶχε συγγράψει ὁ Ἐπίσκοπός τους, Ἅγιος Δονάτος († Μνήμη: 7η Αὐγούστου).

Μὲ τὸν ζῆλο ποὺ τὸν διεπνεε, ὁ Ἅγιος Κλαύδιος κατέστη συντόνως ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς ἄλλους Κληρικούς καὶ τοῦ ἀνετέθη ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο τὸ καθῆκον νὰ διδάσκη στὴν Καθεδρική Σχολή. Ἐτρωγε μόνο μία φορὰ τὴν ἡμέρα ἓνα γεῦμα ἐξαιρετικὰ λιτό, πρὸς τὸ βράδυ, καὶ συχνὰ ἀγρυπνοῦσε ὅλην τὴν νύχτα μελετῶν καὶ προσευχόμενος.

Ἐπειτα ἀπὸ δώδεκα χρόνια ἀσκητικοῦ βίου στὸ Πρεσβυτέριον, ἔγινε Μοναχὸς στὴν Μονὴ τοῦ Κονταδίσκου, ἡ ὁποία τότε ὀνομαζόταν τοῦ Ἁγίου Εὐγενδίνου καὶ εἶχε ἰδρυθῆ ἀρχικὰ ἀπὸ τὸν Ὅσιο Ρωμανὸ († Μνήμη: 28η Φεβρουαρίου, βλ. ἐδῶ), ἀποτελοῦσε δὲ μαζί μὲ ἐκείνη τοῦ Λουξέιγ μία ἀπὸ τὶς πλέον ὀνομαστὲς

Ἡ Μονὴ Κονταδίσκου.

Μονὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τρεφόμενος μόνο μὲ ρίζες, πλαγιάζων σὲ ἓνα παλιοκρέβατο, «εἶχε γιὰ στολίδια τὴν ὠχρότητα τῆς ὄψης του καὶ τὸ λιπόσαρκο τοῦ σώματός του», κατέστη δὲ πάλι τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀδελφῶν στὴν ἄσκησι καὶ στὸν θεῖο ζῆλο.

Ὁ Ἡγούμενος Ἰνγυουριόζος τοῦ πρότεινε νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσι του, ἀλλὰ ὁ Ἅγιος πάντα ἀρνοῦνταν. **Ὅ**ταν ὅμως ἀπεβίωσε ὁ Ἰνγυουριόζος (644), ὁ Κλαύδιος ὑποχρεώθηκε νὰ ἐνδώσῃ στὴν ὁμόθυμη ἐπιθυμία τῶν συμμοναστῶν του νὰ ἀναλάβῃ τὴν καθοδήγησι τῆς Ἀδελφότητος. **Μ**ετὰ ἀπὸ διάβημα στὸν Βασιλέα Χλοδοβίκο Β΄ καὶ χάρι στὴν ὑποστήριξι τῆς συμβίας του Ἁγίας Βαθίλδης († Μνήμη: 30ῆ Ἰανουαρίου, **βλ. ἐδῶ**) κατάρθωσε νὰ τοῦ χορηγηθῆ μιὰ δωρεά, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε νὰ ἐξασφαλισθῆ ὄχι μόνο ἡ ζωάρκεια τῆς Μονῆς καθὼς καὶ ἐκείνης τῶν προσκυνητῶν καὶ τῶν φτωχῶν τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν οἰκοδομημάτων. **Ὁ** Ἅγιος Κλαύδιος εἰσήγαγε τὴν τήρησι τοῦ *Κανόνος* τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου καὶ κατάρτιζε τακτικὰ τοὺς Μοναχοὺς του στὴν ἄσκησι τῶν ἁγίων ἀρετῶν, τόσο μὲ ὁμιλίαι ὅσο καὶ μὲ τὶς πατρικὲς του νουθεσίες.

Ὅταν ἐκοιμήθῃ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Μπεζανσὸν Γερβάσιος, κλῆρος καὶ λαὸς ἤλθαν σὲ ἀντίθεσι στὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του. **Π**ρὸς τοῦτο προσευχήθηκαν καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε ἐξ οὐρανοῦ ἐντέλλουσα νὰ λάβουν ὡς ποιμένα τους τὸν Ἅγιο Κλαύδιο. **Ὅ**ταν τοῦ ἀνακοίνωσαν τὴν εἶδησι ὁ Ἅγιος ἀρνήθηκε, ἀλλὰ ὑποχρεώθηκε τελικῶς νὰ ὑπακούσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ καὶ ὁδηγήθηκε ἐν πομπῇ στὴν Μπεζανσὸν.

Ἀφοῦ ἀνέλαβε τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα συνέχισε νὰ πολιτεύεται ὡς ἀληθινὸς Μοναχὸς καὶ διῆγε βίον κοινὸν μὲ τοὺς Κληρικούς του. **Μ**ὲ μεγάλο ζῆλον ἐπιδιδόταν σὲ ὅλες τὶς ἀπαραίτητες δραστηριότητες ἐνὸς Ἐπισκόπου: ἐπισκεπτόταν τοὺς δεινοπαθοῦντας, παρακινούσε τακτικὰ τοὺς πιστοὺς του στὴν μετάνοια καὶ στὰ ἔργα

της αγάπης· δὲν λησμονοῦσε, ὡστόσο, τὴν γλυκύτητα τῆς μοναστικῆς βιοτῆς καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαγρυπνᾷ γιὰ τὴν καθοδήγησι τῶν Μοναχῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Εὐγενδίνου.

Μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἔτη ἐπισκοπείας, ἀφοῦ διαπίστωσε ὅτι οἱ Κληρικοὶ ἀφήνονταν στὴν χαλάρωσι καὶ παρέμεναν ἀναίσθητοι στὶς νουθεσίεις του νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν τάξι, τὴν ὁποίαν εἶχε θεσμοθετήσῃ ὁ Ἅγιος Δονάτος, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν Ἐπισκοπικὸ Ἐθρόνο καὶ ἐπέστρεψε στὴν Μονή του (693).

Ἐξῆσε ἕξι ἔτη ἐν εἰρήνῃ, προτοῦ παραδώσει τὴν ψυχὴ του εἰς τὸν Θεό, στὶς 6 Ἰουνίου 699. Τὸν ΙΒ΄ αἰ. ἀνακαλύφθηκε τὸ Σκῆνωμά του ἄφθορο καὶ τὰ θαύματα ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν γύρω ἀπὸ τὰ Λείψανά του, καὶ κατέστησαν ἐπὶ αἰῶνες τὴν Μονὴ περίφημο τόπο προσκυνήματος. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 6 Ἰουνίου.

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγιῶ Θεῶ, τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνῃσι, καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

